Oğlan ve Güvercin

Jane MEADOW

Oğlan ve Güvercin

Jane MEADOW

Her cumartesi sabahı Adam, annesiyle birlikte Maple Sokağı'nın sonundaki hayvan kurtarma merkezine yürürdü. Samanın sıcak kokusunu ve uyanan hayvanların yumuşak seslerini çok severdi. Adam dokuz yaşındaydı; kısa, kıvırcık, koyu kahverengi saçları ve neredeyse her yerde giydiği fermuarlı kırmızı kapüşonlusu vardı. Hep heyecan verici bir şeyler olmasını umardı.

Yağmurlu bir cumartesi günü, Bayan Hale onu kapıda karşıladı. Uzundu, gümüş çizgili saçları gevşek bir topuz yapılmıştı ve kazağının üstünde yeşil kanvas bir önlük vardı. "Adam, bugün senin için özel bir işim var," dedi gözlüğünü burnunun üstüne iterek. "Bir otoparkta bir güvercin bulundu, uçamayacak kadar yorgun. Onun bakımına yardım eder misin?"

Bayan Hale, Adam'ı pencerenin yanındaki küçük bir kafese götürdü. İçeride, arduvaz mavisi gri tüyleri, iki koyu renkli kanat çizgisi ve parlak turuncu bir gözü olan bir güvercin oturuyordu. Mercan pembesi bacağının birinde küçük beyaz bir halka vardı. "O bir eve dönen güvercin," dedi Bayan Hale yumuşak bir sesle. "Halkası bize uzaklarda birine ait olduğunu söylüyor. Ona Blue diyelim."

Adam yavaşça hareket etti ve Bayan Hale'in öğrettiği gibi sessizce konuştu. Sığ bir kaba tohum ve temiz su koyup kafesin içine yerleştirdi. Blue başını yana eğdi ve o yuvarlak turuncu gözle izledi. Sonra zıplaya zıplaya yaklaştı. Adam nefesini tuttu ve hiç kıpırdamadan durdu.

Blue gagasını daldırıp bir tohum yedi. Sonra bir tane daha. Adam o kadar geniş gülümsedi ki eksik ön dişi göründü. "Hoşuna gitti!" diye fısıldadı. Bayan Hale gülümsedi ve ona kuşun kanatlarını nazikçe nasıl kontrol edeceğini gösterdi. "Eve dönen güvercinler çok uzaklardan evlerini bulabilir," dedi. Adam gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadar uzaktan?"

"Bazıları yüzlerce mil uçar," dedi Bayan Hale, "ve yine de kendi güvercinliklerini bulurlar." Adam eve kadar bunu düşündü, beyaz spor ayakkabılarıyla su birikintilerine basa basa. Yüzlerce mil, ne harita ne de yol tabelası! Ertesi cumartesi Blue'yu yeniden görmek için sabırsızlanarak merkeze koştu.

Haftalar geçti ve Blue güçlendi. Adam onu beslemeyi ve kafesini temizlemeyi öğrendi. Blue, kırmızı kapüşonlu küçük oğlana güvenmeyi öğrendi. Adam bankta oturup yüksek sesle kitap okuduğunda, Blue göğsünü şişirir ve turuncu gözünü kapatırdı. Boynundaki yanardöner yeşil mor tüyler güneş ışığında parlardı.

Bir öğleden sonra Bayan Hale, Adam'ın Blue'yu iki avucunda tutmasına izin verdi. Güvercin küçük ve hafifti, mercan pembesi ayakları Adam'ın avuçlarını gıdıklıyordu. "Güvercinler yön bulmak için güneşi, yıldızları ve hatta dünyanın manyetik alanını kullanır," diye açıkladı Bayan Hale. "İçlerinde bir tür pusula taşırlar." Adam'ın ela gözleri kocaman açıldı. "İçlerinde pusula mı?"

O akşam Adam'ın aklına bir fikir geldi. Okul projesini eve dönen güvercinler hakkında yapacaktı! Eski güvercinlik fotoğrafları buldu ve defterine Blue'nun dikkatli resimlerini çizdi. Yön bulma ve kurtarma kuşları hakkında bilgiler yazdı. Masası kâğıtlar, pastel boyalar ve güvercinlerle dostluk hakkındaki kütüphane kitaplarıyla dağıldı.

Okulda Adam, öğretmeni Bayan Okafor'a Blue hakkında her şeyi anlattı. Öğretmeni hardal sarısı bir hırka ve altın küpeler takıyordu ve parlak gülümsemesiyle dinledi. "Bu harika bir proje," dedi. "Cuma günü sınıfa sunmak ister misin?" Adam'ın midesi heyecandan ters döndü ama hevesle başını salladı.

Cuma günü Adam sınıfın önünde durdu. Ortasında Blue'nun resmi olan posterini gösterdi. "Güvercinler yüzlerce mil uzaktan evlerini bulabilir," dedi. "Güneşi, yıldızları ve dünyanın manyetik alanını kullanırlar. İnsanlar eskiden onları mesaj taşımak için bile kullanırdı." Sınıf dinlemek için öne eğildi.

Adam, otoparkta bulunan yorgun güvercin Blue'nun hikâyesini anlattı. "Şimdi yine güçlü," dedi Adam. "Ve bana güveniyor." Sabrın ve yumuşaklığın Blue'nun iyileşmesine nasıl yardım ettiğini anlattı. "Hayvanların çoğu zaman şaşırtıcı yetenekleri vardır," dedi. "Sadece fark etmek için dikkat etmemiz gerekir." Sınıfta başlar sallandı.

Adam bitirdiğinde oda bir an sessiz kaldı. Sonra herkes alkışladı! Bayan Okafor ışıl ışıl gülümsedi. "Sorusu olan var mı?" diye sordu. Birçok el havaya kalktı. Adam her birini gururla yanıtladı, kurtarma merkezinin nasıl çalıştığını ve küçük beyaz halkanın Blue'yu tanımlamaya nasıl yardım ettiğini anlattı. Kendini on metre uzunda hissetti.

Ertesi cumartesi Adam kurtarma merkezine koştu. Bayan Hale'in büyük bir haberi vardı. Blue'nun sahibi halka sayesinde bulunmuştu ama sahibi çok uzağa taşınıyordu. "Blue'yu senin tutmanı isteyip istemediğini sordu," dedi. "Ona çok iyi bakacağını düşünüyor." Adam kulaklarına inanamadı!

Böylece Adam bahçesinde Blue için mavi boyalı, küçük kapılı bir güvercinlik yaptı. Blue çatıların üzerinde daireler çizerek uçtu ve her seferinde Adam'ın bahçesine evinin yolunu buldu. Adam aşağıdan el sallayıp güldü. "Eve hoş geldin, Blue," diye seslendi. Güvercin kanat çırparak indi ve yumuşakça yanına kondu.

O günden sonra Adam ve Blue en iyi arkadaş oldular. Adam en küçük kuşların bile şaşırtıcı şeyler yapabildiğini ve nazik, sabırlı bir kalbin ömür boyu bir arkadaş kazanabileceğini öğrendi. Bazı akşamlar birlikte oturup gün batımını izlerlerdi. Blue Adam'ın omzuna yaslanırdı ve Adam kendini gerçekten çok şanslı hissederdi.